

Ариан Аскарид:

„Винаги ще познаем хората с ценностна система, защото обикновено те ходят с вдигната глава...“

» На 2 стр.

Анжела Негялкова:

“Не разчитам на предварителни очаквания...”

» На 3 стр.

**Кустурица
Балкански хулиган**

» На 4 стр.

www.siff.bg

Разпространява се безплатно

10 МАРТ, 2012 г.

БРОЙ 2, ИЗЛИЗА ВСЕКИ ФЕСТИВАЛЕН ДЕН

ФИЛМИТЕ ДНЕС**КИНО ЛЮМИЕР**

- 14.00 **Тришна / Trishna**, 117'
- 16.15 **Кучката**
The Slut, 87'
- 18.00 **Дъжд над Балканите**
The Scent of Rain in the Balkans, 120'
- 20.30 **Петел с вино**
Kokowääh, 123'

ДОМ НА КИНОТО

- 13.30 **Ариранг / Arirang**, 100'
- 15.30 **Кустурица. Балкански хулиган**
Kusturiza. Balkan's Bad Boy, 45'
- 17.00 **Нощ в края на лятото**
A Late Summer's Night, 82'
- 19.00 **Моят босоног приятел**
My Barefoot Friend, 93'
- 21.00 **Размяната / The Exchange**, 115'

CINEMA CITY

- 19.00 **Космическа лаборатория**
The Skylab, 113'
- 21.15 **Дом на удоволствията**
House of Tolerance, 125'

Снощи в Зала 1 на НДК се откри 16-ото издание на София Филм Фест. Режисьорът на филма „Имало едно време в Анадола“ Нури Билге Джебран получи Наградата на София от зам.-кмета на София Тодор Чобанов

ПРЕСЦЕНТЪР

„Всеки човек трябва да е в такива взаимоотношения с хората и природата, така че да спи спокойно“, каза Любиша Самарджич на пресконференцията Вчера в зала МАТИ'Д. Актьорът сподели свои мисли за романите на Иво Андрич, спомена с Георги Калоянчев и Хачо Бояджиев, своята визия на творец към балканската търлимост и общото ни минало на Балканите.

Още за актьора виж на стр. 3

ВИКТОР ГИНЗБУРГ:**“ИСКАМ ДА ПРОМЕНЯ СВЕТА И ЗАТОВА ПРАВЯ ФИЛМИ”**

Безспорно най-обсъжданият филм в руското независимо кино за последната година „Поколение П“ е от онези портокали с часовников механизъм, които въздействат както на интелигентната и критична публика, така и на масовата аудитория. Разбира се, мнозина от пуристите и крайните буквалисти по отношение на романите на Пелевин веднага го отрекоха. Така става навярно с всички по-смели филмирания на култови автори. Както и да е: важното е, че в крайна сметка Гинзбург е създал една добра екранизация, говореща както на хората от „поколе-

нието П“, така и на следващото поколение, който факт за Русия, особено след поредната вълна на изборни манипулации, съвсем не е маловажен. Интелигентният зрител сам ще си нареди отделните парченца от мозайката – от участието на култови фигури от руския ъндърграунд като Шнуров в ролята на Гиреев до някои сцени, които ги няма в текста на Пелевин и говорят не толкова за 90-те, колкото за днешния ден. По някакъв начин в естетиката на филма може да се припознае известно родство с филмовата ъндърграунд класика на ХХ век (филмите на Душан Макавеев например), но той въздейства също така и на „неуката“ аудитория със средствата на комерсиалното кино. Броени часове преди излизането на броя ние се свързахме по телефона с режисьора Виктор Гинзбург – в полунощ, някъде около Дюселдорф, в очакване на идването му на СФФ.

Разбира се, започваме с неизбежния въпрос за гледната точка – не само на режисьора Гинзбург към романа на Пелевин, но и въобще на руско-американския

» На 2 стр.

Ариан Аскарюг:

„ВИНАГИ ЩЕ ПОЗНАЕМ ХОРАТА С ЦЕННОСТНА СИСТЕМА, ЗАЩОТО ОБИКНОВЕНО ТЕ ХОДЯТ С ВДИГНАТА ГЛАВА”

има такава и тя е, че както снеговете на Килиманджаро се топят в момента, така има и ценности, които са на път да изчезнат от нашия живот.

Но истина е, че и понякога здравата ценностна система оцелява повече в период на криза, отколкото в период на благосъстояние. Филмът говори за икономическата криза, но и за кризата в ценностната система на хората...

Да, смятам, че времената на криза провокират – дали резултатът ще бъде свиването и отчуждението от другите, или солидарността с тях, тези две крайности определено се засилват.

Като развитие на историята и на героите във филма „Снеговете на Килиманджаро” кой аспект е по-важен за вас – социалният или вътрешнопсихологическият?

За мен лично силата на този филм е в смесването на тези два пласта. Хората винаги са повлияни от средата, от това, което се случва. Тяхната психология не е нещо изолирано от социалната среда – и

именно тази смесица е най-силната страна на филма, според мен. За мен този филм дава импулс за размисление дали ценностите, които сме имали на 20-годишна възраст, все още значат за нас това, което са означавали тогава.

Режисьорът Робер Гедигиан от 30 години работи с един и същ екип, от който сте част и вие. Различава ли се по нещо работата Ви в този екип днес от тази преди 30 години?

В динамичната среда на киното, познавайки механизмите му, да останеш 30 години в екип с едни и същи хора е наистина изключително събитие. И това, което ни държи заедно, е не само дружбата ни, силното усещане за приятелство, но и уникалната ни гледна точка към света, начинът, по който ние прекосяваме този свят.

През годините сте печелили и други големи филмови награди с този екип. Наградата LUX обаче е малко по-различна, защото може да накара и хора, които обикновено не гледат кино – от средите на евричиновниците например,

да изгледат този филм.

Фактът, че сме накарали едни по-бюрократични хора, които обикновено не отдават чак толкова значение на културата, да гледат нашия филм, за нас вече сам по себе си е награда. Защото по този начин сме достигнали до тях.

Накрая: често ли срещате хора, които са съхранили ценностната си система, или напротив?

Тук или във Франция?

По принцип...

Мисля, че на улицата винаги ще ги разпознаем. Може би има нещо в погледа им... А може би по начина, по който вървят с вдигната глава, защото повечето хора имат навика да гледат в краката си.

ФИЛМИТЕ ДНЕС

КИНО „ОДЕОН”

16.00 Торинският кон

The Turin Horse, 146'

19.00 Ружа / Rose, 90'

20.45 Внезапен край

Stopped on Track, 110'

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

17.00 Ag / Hell, 102'

19.00 Снеговете на Килиманджаро The

Snows of Kilimanjaro, 90'

21.00 12:08 източно от Букурещ /12:08

East of Bucharest, 89'

Ден преди официалното откриване на 16-ия СФФ Информационното бюро на Европейския парламент в България организира специална прожекция на филма „Снеговете на Килиманджаро” на френския режисьор Робер Гедигиан, носител на наградата LUX за 2011 г. Като специален гост от екипа на Гедигиан за фестивала дойде главната актриса във филма и съпруга на режисьора Ариан Аскарюг. „Снеговете на Килиманджаро” е сред наистина добрите

образци на европейското кино за изминалата година и по чисто кинематографски причини, но ценното в него е и друго – диалогичността, провокирането на разговор за кризата, или още по-точно казано: за кризите в съвременното европейско общество.

Разговорът ни с Ариан Аскарюг, както си му е редът, започва с метафората за снеговете и за Килиманджаро, използвана от Робер Гедигиан...

Ако говорим за метафората, да,

“Искам да променя света ...”

» **Ом 1 стр.**

кинематографист към Русия днес.

Въпросът за ъгъла, от който виждам романа на Пелевин, е сложен, защото, докато го четеш, той ти действа на сетивно ниво, на емоционално ниво, на толкова много различни нива. Но като режисьор за мен беше интересно също така наративното ниво – защото на наративно ниво този роман е един забележителен пъзел, който аз като режисьор трябваше един вид да наредя във филм. Особено шумеро-вавилонските митологически връзки и позовавания в романа, които трябваше да организирам логически във филм. Това е голямата разлика между роман и филм. И голямото предизвикателство за мен като режисьор. Защото един роман може да е организиран така, че да влияе на съзнателно и подсъзнателно ниво само със силата на текста и на идеите, без да е необходима наративност. Докато един двучасов филм трябва да разказва история. В момента говоря като режисьор едва ли не само за техническата страна на нещата, защото емоционалната е повече от очевидна. Особено в ценностен

план за един такъв руско-американски режисьор като мен.

Романът на Пелевин говори за друг един преходен период – за 90-те. Вашият филм обаче също се появява в ключов (кризисен) момент за руското общество – и от политическа, и от културна гледна точка. И тук не става дума само за манипулирането на изборните резултати на тези или на някои предишни избори, а за една по-дълбока политико-метафизична ситуация...

Да, но ние преживяхме чудото този филм да бъде показан по Първи канал на Руската телевизия две седмици преди изборите. Филмът не е политически в онзи директен протестен план, но едновременно с това, разбира се, говори за всички тези неща – за несправедностите, за манипулацията, виртуалната манипулация на високо ниво... Аз обаче изобщо не съм имал проблеми с лиценза за дистрибуция и филмът достигна до трето място в бокс-офисите. Русия все пак е свободна страна и чрез този филм продължавам да вярвам в това. В някои официозни среди се опитаха да го принизят, разпознавайки го като обикновен филм за халюци-

ногенни мухоморки, какъвто той не е, или като филм за рекламния бизнес, какъвто също не е. Но за мен важното е, че този филм беше видян от толкова много млади хора, които не са от „поколение П” на Пелевин, от хора между 18-и и 32-годишна възраст, които преди това дори не бяха чели Пелевин. И точно това се опитвах да направя с него, разширявайки обхвата му от 90-те, когато се развива действието на романа, към актуалността на днешния ден.

Как се прави интелигентен филм, който, без да губи интелигентността си, да говори и на масите?

Аз самият, а и Пелевин също, вярвам, че никога не сме имали амбицията да говорим на масите с някакви велики послания. Ако имах тази амбиция, щях да вляза в политиката. Да, искам да променя света и затова правя филми. Смятам, че ако правиш смислени неща, това може да промени света. Да, Пелевин примерно борави с неща, които са общи за цялото общество – от революцията до Космоса, но едновременно с това романите му са едни своеобразни философски поеми, които се разпознават като такива именно от по-интелигентната публика. Филмът, разбира се, е по-масов продукт от книгата и в този смисъл достига до по-широка аудитория. И това е подмолното въздействие, в най-добрия смисъл на понятието, което той може да окаже на по-масово ниво.

Един горещ балканец

Известният сръбски актьор и режисьор, любимец на няколко поколения зрители, пристигна за откриването на София Филм Фест, както и за регионалната премиера на „Мирис на дъжд на Балканите“, продуциран от компанията на Самарджич – „Cinema Design“.

Роденият през 1936 г. в Скопие Любиша Самарджич започва срещите си с камерата от много малък. Актьорските му заложби проличават още с първите му стъпки в занаята и той получава стипендия от изтъкнатия режисьор Боян Ступица. Скоро след като завършва Белградската академия за драматични изкуства и изиграва няколко роли на театралната сцена в Белград (в театрално „Ателие 212“), Самарджич изпълнява роля във филма „Igre na skelama“. Изживяването толкова му харесва, че решава да напусне театъра и да преследва звездния си път в киното. Няколко години по-късно получава главни роли в някои от най-популярните и запомнящи се филми, правени в бивша Югославия по това време, и скоро се превръща в един от най-известните киноактьори в страната, наред с Бата Живоинович, Милена Дравич и Борис Дворник.

През 80-те години и особено след окончателното разпадане на бивша Югославия актьорската му кариера започва да запада, но тогава Самарджич и синът му Драган основават собствена продуцентска компания – „Cinema

Design“, която успява да преживее трудните времена и санкциите на ООН срещу остатъците от Югославия и да продуцира няколко много успешни филма.

Любиша Самарджич се снима като актьор в над 150 кинозаглавия, носител е на 6 югославски награди („Златна Арена“ от националния фестивал в Пула) за най-

добър актьор, както и на „Златен лъв“ от Венеция '67 за участието си във филма „Утро“. Още тогава италианската преса пише за него: „Той е особено талантлив – в актьорството е остър като бръснач, отличен в пресъздаването на емоциите, от началото до края. Любиша Самарджич е такъв актьор, какъвто всяка държава по света би

искала да притежава“.

През 1999 г. Самарджич за първи път опитва силите си зад камерата с югославско-италианската продукция „Небесна кука“ (Гран При на Международния фестивал в Монпелие, наградата на публиката на фестивала в Палм Спрингс и наградата Опера Прима на Миланския кинофест), показана на българските зрители през лятото на 2000 г. Две години по-късно той гостува за откриването на София Филм Фест и прогнозира „Оскар“ за филма на колегата си Данис Танович „Ничия земя“. В рамките на Балканските филмови срещи от 6-ото издание на СФФ Любиша Самарджич представя пред българската публика втория си режисьорски филм – „Наташа“.

Още един от 8-те режисьорски проекта на сръбския творец е показан в България – „Гъше перо“ (2004), а по време на 16-ото издание на София Филм Фест публиката ще има възможност да види първа част на киноверсията на 14-серийния сръбски филм „Мирис на дъжд на Балканите“, представена лично от Любиша Самарджич.

Бестселърът на Гордана Куич, по който е създадена телевизионната екранизация, е преиздаден няколко пъти, но за пръв път се пренася на екрана четвърт век след публикуването му. Романтическата драма проследява живота на семейство сефардски еврей от Сараево в смутните години между двете световни войни. Рики, Бланка, Бука, Нина и Клара са петте дъщери на семейство Шалом, чиито образи са вдъхновени от майката на писателката и нейните сестри. „Мирис на дъжд на Балканите“ е документ за един свят, който вече

ФИЛМИТЕ ДНЕС

EURO CINEMA

- 18.30 Осло, 31 август
Oslo, August 31, 96'
20.15 Бъдещето
The Future, 94'
22.00 Кучката
The Slut, 87'

ВОЕНЕН КЛУБ

GRINDHOUSE CLUB

- 20.00 Ловец на дракони
Dragonslayer, 74'
Crooked Cinema -
Cult Film Night

ГЪОТЕ-ИНСТИТУТ

- 14.00 Festival Shorts 1
16.30 Festival Shorts 2
19.00 Nisi Masa Istanbul Express, 108'

не съществува – света на сефардските евреи, почти изтрит от картата на Сараево по време на Холокоста, но герои на тази история са също сърби, мюсюлмани и католици.

Филмът „Дъжд на Балканите“ можете да гледате днес от 18.00 часа в кино Люмьер, представен лично от Любиша Самарджич

Очаквайте утре специално интервю с Любиша Самарджич! ☺

Анжела Недялкова:

“Не разчитам на предварителни очаквания...”

Каква иска да стане, като порасне, Анжела Недялкова, която, въпреки главната си роля в най-новия българския филм „Аве“, иска да прави изкуство, а не звезден имидж.

Как ви избрах за главната роля в „Аве“?

Обадиха ми се от кастинг агенцията на режисьора за епизодична роля. В началото на репетициите Константин Божанов реши да направи няколко проби с мен за главната роля и така се получи обрат в намеренията. (Смях.) Доколкото знам, екипът е научил за мен от кратката ми поява в „Източни пиеси“, там съм в тандем с Ованес Торосян. Сега отново сме екранна двойка. За ролята в „Източни пиеси“ бях открита буквално на улицата. Камен Калев и асистентката му ме видяха пред НАТФИЗ на ул. „Раковски“, явно им направих впечатление заради специфичната ми прическа

тогава. Разменихме контакти и така започна моята работа в киното. Всъщност мисля, че и Камен Калев, и Константин Божанов си търсят определен тип личности, без значение дали са професионални актьори. Аз също не съм актриса, но вече съм възприемана и така. Завършила съм Училището по приложни изкуства, специалност детски играчки, и сега се занимавам с декорация, един вид сценография.

Какво беше различното за вас като художник в опита с киното, какво ново научихте?

Първо научих, че имам лоша дикция. (Смях.) Разбрах, че чрез актьорския опит можеш да опознаеш същността на човека, а и на самия себе си. Да преминеш през различни емоционални състояния. Не съм почитател на дългите подготовки, мисля, че най-важното в актьорството, а и във всяка художествена практика е самото действие. Работа, работа, работа. Подхождам интуитивно и емоцио-

нално, никога не разчитам на предварителни очаквания или чужди нагласи към хората. Оставих се на новото предизвикателство и на посоката, в която то ме поведе. Ето, че в крайна сметка резултатът е доста добър, или поне аз съм много доволна от него.

Вие самата използвате ли стопа като средство за предвиждане?

Да, много. Обикаляла съм доста и в България, и извън нея, сама или с приятели. Това не е просто възможност за предвиждане, то е начин на живот, в който си отворен за срещи с всякакви хора. А и ако имаш свободно място в колата, защо да не го споделиш. Често ми се е случвало шофьорите да са ми благодарни, че са ме срещнали по пътя, защото заспиват на волана и имат спешна нужда от компания. Да срещнеш тотално различни гледни точки в една такава ситуация, все още ми е безкрайно интересно. Преди време се прибирах от Пловдив към София сама, една кола спря, шофьорът излезе и с изненада открих, че това е Камен Калев. Точно се връщах от Бургас, беше щастлив, че „Източни пиеси“ е селектиран в една от програмите на фестивала в Кан. Показани и мен, аз обаче отказах и заминах за Турция, отново на стоп.

Да завършим със заглавието на един български филм – „А сега накъде“?

Като всеки млад човек, доскоро не бях много наясно кое ще бъде водещо в живота ми, но киното и конкретно „Аве“ ми помогнаха да осъзная „каква искам да стана, като порасна“. Ориентирах се към режисура, дори работя по един късометражен проект, може би ще е готов догодина. ☺

Кино на парче

Облечи ризата на любим актьор от филм, отнеси парченце от любимото си кино, ние знаем, че си филмов фетишист. Затова в средата на фестивалната суматоха организирахме „Vintage от старите ленти“ – нещо като моден и филмов базар за фенове и фетишисти.

От тайния архив на Дома на киното измъкнахме велосипед тип тандем от продукцията „Светът е голям и спасение дебне отвсякъде“, зелените анораци, които още носят отпечатъците на Мики Манойлович, белите ризи на Христо Мутафчиев, поли, отбелязали тънката талия на Ани Пападопулу, която, впрочем, обеща да присъства. А и още: няколко стари прожектора, ленти, ролки, кутии. Претърсвайки стария филмов гардероб, се сетихме и за най-разпалените софийски модни вехтошари и ги поканихме. Те ще донесат веществен доказателства от времето на суинга, рокендрола и диското. Това са: Vintage Sofia, Inspiration Exists и Thrift Queen's Closet от лейбъла Pop Up Shop, Май ООД, ParAvan, Калина Чанкова, Тая Папарина и Вероника Благоева и още филмови фенове с моден афинитет и обратното.

Мястото на срещата – зала Matti'D над кино Люмиер, ще сме там от 13.00 до 19.00 ч., в ден неделя – 11 март, в разгара на София Филм Фест, разбира се.

Големата актриса Татяна Лолва не успя да прикрие радостта си от срещата с авторите на филма „Аве“

ПАРТИ ЗОНА

Една от най-добрите български изпълнителки в момента, Рут Колева, ще се включи в музикалната програма в рамките на София Филм Фест заедно с Finertone (киуборг) и Елена Ангелова (перкусию). Заедно, те се представят под името Ruth's Soululicious Trio.

Рут Колева ни е позната от българския Music Idol, където тя стигна до финал с прекрасния си

глас. От гете музиката на Ела Фицджералд и Нат Кинг Кол я върхновява и това се усеща в нейните солови проекти.

Изпълнението им на София Филм Фест ще бъде Unplugged концерт, изпълнен с много прекрасни емоции и хубава музика.

10.03 – Matti'D – 21.30 - Ruth's Soululicious Trio

СЪБИТИЕ

Днес от 15.30 ч. в Дома на киното ще бъде представен документалният филм на Георги Тошев „Кустурица. Балкански хулиган“. Филмът е вдъхновен от автобиографичната книга „Смъртта е непотвърден слух“, но разказва в допълнение много подробности за това какво се случва с Кустурица днес и сега, отвъд успеха, парите, зависимостите и суетата. Премиерата на книгата ще се състои непосредствено след прожекцията на филма.

„Смъртта е непотвърден слух“ включва поредица от чистосърдечни разкази в първо лице, отразяващи житейски перипетии и епизоди от стремглавия творчески път на артиста. Кустурица признава, че е решил да „инвентаризира“ спомените си и да предложи на читателя автентичните си мисли и наблюдения, провокиран от спекулациите в жълтата преса. На вашето внимание предлага откъс от книгата.

„Как човек преживява историческите кризи? И преди, и след събитията забравата ца-

рува. Склонността на масите да забравят причините за големите катаклизми в историята и да приемат някакво по-сетнешно обяснение като истина ме накара да отдели забравата от причинно-следствените мисловни връзки. Когато след войната в Босна видях как сочат клерикалнационалистите като най-големи борци за мултиетническа Босна само за да бъдат постигнати военностратегическите цели на една велика сила, а дадените от другите жертви, с изключение на онези, които бяха служили на посочената цел, биват пренебрегвани, аз осъзнах истината, че забравата е килер, в който се складират мислите, избягали от миналото, също както и тези от бъдещето. Така е заради простата истина, че малко са нещата в човешкия живот, които променят в съдържателен смисъл.“

Откъс от автобиографичната книга на Емир Кустурица „Смъртта е непотвърден слух“, библиотека „Амаркорд“ на изд. „Колибри“, преводач Ася Тихинова-Иванович.

ФИЛМИТЕ УТРЕ

КИНО ЛЮМИЕР

- 13.30 Ариранг / Arirang, 100'
- 15.30 Дом на удоволствията / House of Tolerance, 125'
- 18.00 Имало едно време в Анагола / Once Upon a Time in Anatolia, 150'

21.00 Тришна / Trishna, 117'

ДОМ НА КИНОТО

14.00 Психонализа и кино: Перфектно чувство / Perfect Sense, 92'

16.30 Твърда земя / Terraferma, 88'

18.30 Аве / Ave, 86' к/м: Баща / Father, 17'

21.00 Колекция П / Generation P, 112' к/м: Адаптация / Adaptation, 3', к/м: Merci, 8'

CINEMA CITY

19.00 Джордж Харисън – Живот в материалния свят / George Harrison: Living in the Material World, 208'

КИНО „ОДЕОН“

16.00 Дъжд над Балканите / The Scent of Rain in the Balkans, 120'

18.30 Кучката / The Slut, 87'

20.30 Твърда земя / Terraferma, 88'

ФРЕНСКИ ИНСТИТУТ

16.00 Смъртта на г-н Лазареску / The Death of Mr. Lazarescu, 150'

18.45 Очище на войната / Triage, 99'

21.00 Анонимен / Anonymous, 130'

Главен редактор Деян Статюлов
Автори Лора Трайкова, Преслава Преславова, Цветан Цветанов
Geo Калев, Емона Цончева, Любомир Спиров, Марин Рубов, Яна Пункина, Митко Момчев, Иван Григоров, Агрияна Панева - координатор

Studiofo.net
Стилов редактор Богдана Китанова
Превод Мария Петкова
Дизайн и предпечат Александър Рангелов
Печат Дедракс
Издава Арт Фест

Цялата отговорност е на авторите и Европейската аудио-визуална и изпълнителна агенция и Комисията на европейските общности не носят отговорност за каквато и да е употреба на включената в това издание информация.

